



STUMMER NIKOLETT  
VIHAROS  
IDŐKBEN

**Viharos időkben**

Stummer Nikolett

2020

Publio Kiadó

[www.publio.hu](http://www.publio.hu)

Minden jog fenntartva!

Korrektúra: Illényi Mária Éva

*- Húzd ki magad és mosolyogj! -*

*A lelkedben dúló vihart csak így rejtheted el.*

***Keresztanyunak J***

# 1. Fejezet

Kissé imbolyogva keltem ki az eddig biztonságot nyújtó ágyam halmai közül. Gyönyörű reggelünk volt, a madarak csicsergése édesen hatott fülemnek, a Nap sugarai jólesően cirógatták világos bőrömet. Gyorsan magamra öltöttem a kiválasztott ruhadarabjaimat, majd megittam a frissen facsart narancslevemet is. Köszí, Axel! A bátyám már régen az iskola előtt bandázott a haverjaival, miután elvitte Effit az oviba. Ránéztem az órára, ami hét óra ötvennyolc percet mutatott.

- A fenébe! Megint el fogok késni - átkozódtam az orrom alatt, miközben igyekeztem minél hamarabb elindulni, de nyilván a cipőm ilyenkor makacsolta meg magát, és elmormolt imáim közepette sem jött fel a lábamra - Szalai ki fog nyírni!

Miután sikeresen már az ajtón kívül álltam, rohanni kezdtem az intézmény felé. Szerencsére a házunktól nagyjából húsz perc sétára volt, futva tizenkettő-tizenhárom percnyire. A portára beérve sietősen felmutattam Gyuri bácsinak a belépőmet, így a kapu zörögve kinyílt. Kettesével vettem a lépcsőfokokat, az okító szavakkal alig foglalkozva. Óvatosan bekopogtam a megfelelő ajtón, előre félve a leszidástól.

- Elnézést a késésért, Szalai tanárnő! - szólaltam meg, és legnagyobb meglepetésemre a pedagógus melegen elmosolyodott.

- Semmi gond, Bíbor! Ül le nyugodtan - intett, én pedig megszeppenve a helyemre slattyogtam.

A matematikaóra további része zavartalanul telt, próbáltam követni az egyenleteket, de a gondolataim folyvást elkalandoztak.

A szünetben céltalanul bolyongtam, amikor is valaki a nevemet kiáltotta.

- Bíbor! - kíváncsian hátrafordultam, mire szembekerültem a legidősebb testvéremmel.

- Igen? - kérdeztem, aztán megpillantottam a bátyám mellett várakozó srácot, aki láttán az egyik szemöldököm az égbe szaladt - Ez meg ki? - Axel zavartan felnevetett, így szemforgatva helyesbítettem - Bocsánat, úgy értem, ő kicsoda?

A fiú előrébb lépett, mosolyogva felém nyújtotta férfias tenyerét:

- Szia! Takács Aser vagyok, friss husi a tizenkettedikeseknél - lassan keztem ráztam vele, majd szántam neki pár szót.

- Igazán ritka neved van, Aser - küldtem neki még egy félmosolyt, mielőtt visszafordultam Axelhez.

Ahogy ránéztem, pillantásom rögtön ellágyult. Megérdemelte volna „A tökéletes testvér” kinevezést, hiszen nulla-huszonnégyben gondoskodott Effiről, anyáról és rólam.

- Szóval... - húzta el a szót az említett személy, mire kételkedve tettem karba kezeim.

- Gyanús vagy te nekem. Bökd ki, mit szeretnél? - sóhajtottam.

- Hát, ígértem egy körbevezetést Asnek holnapra, de későn jutott eszembe, hogy nem érek rá - dörzsölgette zavartan a tarkóját, ami már egyből nem tetszett nekem - Ezért arra gondoltam, meglehetnéd te helyettem.

- Na, nem - jutott el tudatomig a kérése - Nem. Axel, nem. Sajnálom, de megmondtam, nincs szükségem se programokra, se barátokra! - Szavaim pengeként hasítottak a beszélgetésbe, a bátyámból kiölve mindenféle jókedvet.

- Kértem tőled valaha bármit is? - harag gyúlt íriszeiben - Megértem, miért nem akarsz, de ideje továbblépned végre.

- Azt akarsz, hogy elfelejtsem őket? - könnyel teltek meg tengerkék szemeim, amiket igyekeztem észrevétlenül kipislogni - Képtelenség! - csattantam fel, mire szerencsétlen Aser, aki semmit sem csinált, megszeppenve tett pár lépést hátrafelé.

- Bíbor, most rögtön fejezd ezt be! - puhította meg testvérem a hangját, ahogyan a bennem kitörni vágyó indulatokra is felfigyelt - Vigyáztam Effire. Anyára. Rád. Nem kívántam eddig cserébe semmit se, de most légy szíves, vezesd itt körbe Ast!

Elgondolkodtam. Istenem, igaza volt! Hogy lehettem volna ekkora önző dög, hogy nemet mondok a számomra legfontosabb személynek, akit csak ismerek? Megbánóan néztem újra rá, és próbáltam mosolyt varázsolni az elgyötört arcomra. Az első vitánk, mióta apáék meghaltak. A papa valószínűleg kioktatott volna, hogy a saját véreddel bűn efféle módon beszélni, mami pedig csak jót kacagott volna: „Hagyjad őket, tinik!”. Jaj. Elszorult gyomorral bólintottam, elhessegetve gondolataimat.

- Jól van, ne haragudj. Elragadtak az indulatok.

Axel nagyot nevetve átölelt, arca felvirágzott az örömtől. Ezután az eddig kínosan álldogáló Aserrel váltottam még pár szót, majd igyekeztem a következő órára. Hiába a tízperces szünetek, reggelente - meg a hét minden napján - a diákok zombik lassúságával haladtak szerte az iskolában. Ekkor még egyáltalán nem is sejtettem, mit vagyis kit engedtem be az életembe.

Másnap újra túléltem egy borzasztóan nehéz egyenletekkel megtömött matematikaórát és egy igencsak érdekes fizikát, ahol felvetették a kérdést, milyen sebességgel kell futnunk, hogy egy panelház tetejéről képesek legyünk átugrani egy másikra. Még ezen a témán agyalva vegyültem el a hatalmas tömegben, miközben szememmel a testvéremet és újdonsült barátját kerestem. Mikor megakadt a tekintetem rajtuk, határozottan az irányukba indultam, de a diáksereg mindkét oldalról előszeretettel lökdösött.

- Nem igaz - mormogtam, miközben könyökömmel párnak a bordái közé találtam. Ilyenkor felháborodva horkangattak, és elküldtek melegebb éghajlatokra - Menjél te az...- csattantam fel.

Axel nevetve figyelte az eseményeket, haverja mosolyogva csóválta fejét. Még nem igazán volt alkalmam szemügyre venni őt, de elég helyes, a csajok állandóan körül rajongták, és ez őszintén zavart. Éppen, hogy az első hete volt az iskolánkban, máris rengeteg fant szerzett, és barátai is bőven akadtak. Köszöntek nekem, majd testvérem részletesen mesélni kezdte a napját, de nem bírtam rá figyelni, ezért csak fél füllel hallgattam monológját. Aser ragyogó barnái vonzottak, íriszeiben egy kevés zöld kavargására figyeltem fel. Nugát színű hajába kízó lassúsággal túrt bele. Pár tincs önálló életet élt és elkóborolt, ezért kezei próbálták azokat visszafogni felzselézett frizurájához, de sikertelenül. Meleg tekintete az enyémbe fúródott, ajkát félig felhúzza mért végig egy pillantás alatt. Gesztusát rögtön viszonztam, jó fazonú fekete nadrágot viselt egy egyszerű, sötétszürke pólóval és a klasszikus bőrkabáttal. Kissé felvont szemöldökkel megrántotta magán a dzsekit, amit pár pillanat múlva én is megtettem. Gödröcskái még mélyebbek lettek, mire megmutattam a világnak régen látott vigyoromat. Bátyám meglepődve bámult, elsőként engem, majd a másik fiút vizslatta. Emiatt olyan zavar tört rám, mint egy kisgyermekre, akit rajtakaptak, mikor

valami rosszat csinált. Torkomat megköszörültem, majd gyorsan a lényegre tértem.

- Szóval, ma sulis után?

- Ott leszek! - vágta rá, szeme pajkosan csillant.

Órák után a kapu előtt várahoztam, mire Aser is megérkezett.

- Indulhatunk? - kérdezem, s válaszul egy bólintást kaptam.

Verőfényes délutánunk volt, ami május elején igencsak megszokott. A madarak halkabban trilláztak, jelezték, hogy már közel jár az igazi nyár. Néma csöndbe burkolózva lendültünk neki a pár közösen töltött óráknak. Néhányszor észrevettem, hogy a mellettem sétáló fiú szóra nyitotta száját, de végül mindig meggondolta magát. Aztán egyszer csak mégis kibukott belőle, ami láthatólag már egy ideje érdekelte.

- Miért akadtál ki, hogy körbe kell vezetned?

Hirtelen megtorpantam, majd újra felvettem vele a tempót.

- Hé-kás! - vettem rá egy szúrós pillantást - Semmi kérdezősködés, csak a bátyám miatt jöttem el. Egyébként bonyolult - megrántottam a vállam, mintha számomra közömbös lenne a téma, pedig belülről emésztett a fájdalom.

- Van időnk - mondta, egy halvány mosolyt kicsikarva belőlem.

Kis ideig tanakodtam, vajon megbízhatok-e benne? De hát annyi ideje löktem el magamtól az embereket! Beleuntam az örökös hazugságokba, és itt volt előttem az alkalom, hogy végre eláruljam valakinek, mi is bánt engem folyamatosan. Ehhez csak annyit kellett volna tennem, hogy megragadom a kötelet, ami nyakam körül gátolta a beszédet, és engedem, hogy semmivé váljon a torkomban lévő gombóccal együtt. De az érzelmek súlya alatt nem bírtam erről beszélni.

- Ez a diákok kedvenc bisztrója, legtöbbször mindennap eljönnek sütitni vagy kávézni - mutattam rá az utca túloldalán álló építményre, amit régen Axellel imádtunk.

- Te is szoktál járni ide? - érdeklődött udvariasan.

- Már nem.

Hangtalanul mentünk tovább, néha-néha rámutattam a különlegesebb helyekre és elmondtam, mit kell tudni róluk.

- ... és ez itt a temető - remegtem meg, miközben a sírköveket pásztáztam - 200 éve áll fent, rengeteg ember maradványai találhatóak itt. Igazából talán ez az egyik legkedveltebb helyem - dadogtam, kerülve fürkésző tekintetét.

- Miért? - kérdezte érdekes éllel a hangjában.

Csupán egy bizonytalan mosollyal illettem, mielőtt mesélni kezdtem neki a múltamról.

- Nem is igazán bonyolult, csupán számomra borzasztóan kényes és fájdalmas téma. Valószínűleg sosem sikerül majd feldolgoznom, akármennyire is reménykedik Axel - kezdtem bele, szépen lassan

levetve előtte az összes gátlásomat - Egyik nap szokásosan hazaértem a suliból, később, mint kellett volna, a testvérem pedig sokkos állapotban ült a kanapénkon. Nem értettem, mi történik, ameddig be nem jött anya, kisírt, vörös szemekkel, nyomában kettő rendőrrel. Az egyikük rám nézett és szomorkás mosollyal csak annyit mondott, hogy sajnálom kölyök. Axel mellé ültem és kiderült, hogy az apukánk autóbalesetet szenvedett, és a kocsiban voltak még a szülei is. A papa és mama még a helyszínen meghaltak, apa kitartott a kórházig, de aztán végleg feladta az életéért való küzdelmet.

#### **\*4 évvel ezelőtt\***

- Anya, megjöttem! - rohantam be a nappaliba, ahol tekintetem egyből szomorkás tesómra esett.

Aztán pedig mintha minden egy pillanat alatt történt volna... Egy momentum elég volt, hogy darabjaira hulljon az egész életem.

- Mi történt bátyus? Anyu!

- Édesem! - kapott karjai közé - Apuék... elköltöztek egy jobb helyre - csuklott el a hangja, és sírni kezdett.

- Micsoda? Nem értelek anyu. Hol van a papa és mama?

- Kicsim... a papáék karamboloztak - zokogott, miközben szorosan magához szorított.

A derekába kapaszkodtunk, csimpaszkodtunk, együtt vigaszt keresve a gyász sötét bugyraiban. Miért velünk esett ez meg? Miért nekem kellett elveszíteni őket? Miért 12 éves voltam akkor, miért nem fogtam fel a dolgok súlyát? Csak arra döböntem rá, hogy az édesapámat soha többé nem láthatom, a papa és a mama pedig a mennyből vigyáznak rám. Igaz ez? Igaz, hogy mindent láttak, azt is, ha egy fiú miatt megszakadt a szívem? Vajon össze bírták ragasztani, vagy az emlékük csak égető keserűséggel hatott rám az idők végezetéig?